

נר לדוד - גליון 75 ד' כסלו תשפ"ג

כי פתאום יבוא...

ויהי אור!

פתאום האיר העולם באור של שבעת הימים, שעכשיו אין בריה המסוגלת לעמוד בו.

פתאום?

לא! אין בנצח מושג של פתאומיות. הצו האלוקי: "יהי אור" הנו פתאומי לפי מושגינו, אולם לפי המושגים של הנצח, של צו אלוקי, אין מושג כזה קיים, הכל בא בזמנו, לפי השניה המדוקדקת. משה רבינו, אף על פי שמשה הוא, לא ידע בדיוק את השניה של חצות, וכאשר הגיע חצות הלילה באה "פתאום" הגאולה של כלל ישראל. והיא נראית כפתאומית, כאילו לא ציפו לה כלל, ושום אדם מישראל לא ידע כי הנה מתקרב הרגע של הגאולה, עד שהגיעה השניה האחרונה של חציה הראשון של הלילה.

אבל למעלה ידעו בדיוק, כי הכל הולך לפי הצו האלוקי, וכי יש השתלשלות של המאורעות אחד אחרי השני בדיוק נמרץ. שניה אחת לפני זה לא יבוא המאורע והוא לא יאחר בשניה אחת. כי הדקדוק למעלה הוא בלתי נתפס במוחו של אדם.

רק בעיני האדם הוא רואה את התופעה הפתאומית; רק באזניו הגשמיות של בן האדם הוא שומע את הקול הפתאומי הבוקע מן החושך, מן היאוש, מן השטח המופקר: יהי אור!

וכבר אמר "החפץ חיים" זצוק"ל: מלאי חרדה והשתאות עמדו האחים, בני יעקב, מול החידה הגדולה של המשנה למלך מצרים. מה הוא רוצה מהם? ובעיקר: מה זאת עשה ד' לנו. הם פשפשו במעשיהם, בקשו לבדוק את הדבר על כל פרטיו, מיצו את כל מוחם הגדול, הנבואי, מוחם של שבטי קה ולא מצאו תשובה למענתם: מה זאת עשה ד' לנו?

והנה די בשתי מלים בלבד כדי לפתור את החידה הגדולה ולהסביר את כל השתלשלות המאורעות:

- אני יוסף!

בס"ד

במהלך חודש כסלו תשל"ח, בדיוק לפני 45 שנים, רעשה ארץ ישראל מביקורו המפתיע של נשיא מצרים בישראל.

אך שנים ספורות חלפו מהמלחמה המכונה "מלחמת יום כיפור", בה נהרגו אלפי חיילים יהודיים על ידי צבאות ערב בהובלת צבא מצרים. אמנם בחסדי ה' יתברך התקדמות הצבאות נבלמה ותושבי ישראל ניצלו מטבח נוראי, אך במוחם של המצרים עדיין לא נגוזה התקווה לשוב ולהכות בערי ישראל.

והנה מהפכה!

נשיא מצרים הודיע כי בכוונתו לבקר בישראל ולדון עמה על הסכם שלום.

העיתונים, וכל כלי התקשורת, סיקרו את הביקור לפרטי פרטיו, כל הגה וכל מילה, כל מבע פנים וכל תנועה, זכו לדיווח ופרשנות, האם אין זה אלא תרגיל שבסיומו תפרוץ שוב מלחמה, או שמא אכן השלום הוא כרגע משאת נפשו של נשיא מצרים.

הסופר ר' דוד זריצקי לקח את האירוע למקום אחר לגמרי, כדרכו.

ההפתעה, הפתאומיות, שינוי הכיוון הבלתי צפוי של ההיסטוריה, הם אלו שדיברו אליו מתוך האירועים. הם אלו שהציתו את דמיונו ואת ציפייתו להפתעות אחרות ופתאומיות הצפויות לנו בקרוב בימינו, אמן.

את הגיגי לבו חרת על גבי 'המודיע' במאמר שעורר שיח נרחב באותם הימים. מאמר זה מופיע בגליונו.

בברכה

מערכת "נר לדוד"

והכל האיר באור אחר, והכל הוסבר והובן על בוריים של דברים; ושוב לא היו קושיות ולא טענות, ולא פלאי פלאות, עכשיו הבינו כולם מה עשה ד' לשבטי ישראל.

וכך הם חיי האדם, תמיד הם מלאי פלאות וחדות, והאדם בעל העיניים – עיני הבשר והאזניים – אזני הבשר, רואה ואינו מבין, שומע ואינו מבין, והוא מלא שאלות: מה זאת עושה ד' לנו? הרי אין לכך הסבר, וכל יום מרבה את התמיהה וכל פעולה מקשה על הבנת הדברים ואין רואים כל קשר בין מה שאירע היום לבין אתמול, והכל נראה כה פתאומי, כה בלתי מוסבר.

אבל למעלה, למעלה מן השמש, יש יתרון, יש הסבר ואין המאורעות באים בחטף. ויש השתלשלות מכוונת, מדויקת לפי השניה, לא מאוחר ולא מוקדם. שם אין פתאומיות, כשם שאין ולא היתה פתאומיות כ"ויהי אור",

כשם שאין ולא היתה פתאומיות בהופעת הקב"ה למשה בסנה, כשם שאין פתאומיות לכל ההופעות המחרדות או המופלאות של עשרות השנים האחרונות.

כשם שאין קושיות על מה שקרה במלחמת העולם השניה, כך אין תירוצים במה שקורה לאחרונה אצלנו ואצל אחרים.

כי הכל מחושב מבריות העולם ועד היום. והכל הולך לפי תכנית שנקבעה מראש, כי מראש צורים אראנו, אלא שאין לנו עיניים לראות את ההמשך, ולא אזניים לשמוע את הביאור הנכון.

והרי למדנו שעלינו ללמוד מכל תופעה, מה היא מלמדת אותנו, שאין לך תופעה בכדי ואין לך מאורע שאין בו כדי ללמד אותנו דעת, מי פחות ומי יותר, ואין לך מאורע שאינו הולם על ראשינו, שאינו מכה על תוף אזנינו ואינו מבריק בעינינו: למד אותי!

וכשם שלימדו אותנו שהטלגרף והטלפון מלמדים אותנו, כי היד כותבת ואוזן שומעת וכל מעשיך בספר נכתבים. דבר שלא היה מובן בעינינו עד שאמרנו כל הזמן כי זה ענין שאינו ניתן להסבר, והנה בא ההסבר בצורה מוחשית ביותר, ואחריהם באו עוד תגליות, כלומר, לימודים, אלא שאין לנו כעת אנשים שילמדו אותנו להבין את הצבת רגליו של אדם על הלבנה, את העובדה שאדם מסוגל לראות מסוף העולם ועד סופו, ולשמוע את חברו המדבר אליו מקצה העולם השני. וכאשר ראינו לראשונה את חברנו מניו יורק, לא קמנו להודות לכל אלה שלימדו אותנו כי כל מעשיך בספר נכתבים, אלא אמרנו לעצמנו: איזו תגלית יפה! וחשבנו על כך שהיא באה כדי להביא הנאה לבני אדם. ולא היא, היא באה לקרב אותנו לאותו מעמד וגדול שבו כל אחד, אפילו תינוק בן יומו, יושיט אצבעו, כמו ביציאת מצרים בעת השירה הגדולה של משה ויצביע: "זה קלי ואנוהו, אלוקי אבי וארוממנהו".

לאט לאט
מחדירים בנו
את התחושה
הזאת, כי הנה

מתקרב היום, בו יהיה זה כדבר פשוט להצביע על האלוקות, כשם שעכשיו זה אצלנו כדבר פשוט – להבדיל בין הטמא והטהור – שאנו מצביעים באצבענו על פלוני ועל אלמוני, והנה מתקרב והיום שבו נבין בעצמנו כי אם אפשרי דבר כזה כמו טלוויזיה, הרי בודאי אפשרי לראות דברים שהם כיום למעלה משכלנו ועינינו אינן תופסות אותם עדיין.

סאדאת: החלטתי לבקר מפני שהמלחמה אלטרנטיבה נוראה

חוזר ואומר: אני מוכן לבקר בישראל תוך שבוע

נשיא מצרים סדאת מגיע במוצאי שבת לירושלים

הבוקר תגיע בטיסה ישירה מקהיר פמליית סאדאת בת 60 איש להבין הביקור * בגין: אם יציע סאדאת שלום נפרד נדון בכך

ולמה לא יתכן, שפתאום יבוא אלינו האדון ד'.

'פתאום', מבחינת ההשגה שלנו, אבל לאחר שיבוא המשיח, באותו רגע שהוא יופיע 'פתאום', יתבהרו הדברים כל כך עד שאפילו תינוק בן יומו יבין כי אין זה פתאום כלל, אלא זוהי השתלשלות מובנת בהחלט, אלא שעד היום ההוא לא היו לנו עיניים ואזניים כדבעי, עיניים היו לנו ולא ראינו ואזניים היו לנו ולא שמענו, וכאשר האיברים הנ"ל יחזרו למקורם, יראו כמו שראוי לראות, וישמעו כמו שראוי לשמוע, אזי נבין ונשכיל ונראה את הדברים בחוש.

* * *

— — — וכל זה מחמת

שאנו אומרים: פתאום זה קרה שנשיא מצרים הגיע לארץ! זה שהביא עלינו כמה מלחמות, ודמנו שפך כמים, הנה הוא עומד מחייך ליד ראש הממשלה. וזה קרה בפתאומיות כזו עד שהמוח אינו מסוגל לעכל

זאת.

אבל היכן היתה פתאומיות בהיסטוריה של עמנו הגדול? רק אשה אחת ידעה על המלים הגדולות 'פקד פקדתי', ורק היא העבירה אותן לידיעת משה רבינו ונשיאי ישראל. ולגבי כל העם היתה הופעתו של משה הפתעה גדולה, כי כבר נתיאשו מן הגאולה. אבל זו שידעה את הצו האלוקי של 'פקד פקדתי', ידעה כי יש רציפות בהיסטוריה היהודית, רציפות הכרחית בצו אלוקי ואין דבר שיבוא פתאום על העם היהודי.

הכל מחושב, הכל מדויק לשניה האחרונה, לא לפנייה ולא בשניה אחת לאחריה חלילה.

ואם אנו נהרהר כך, כפי שחויבנו, לא נצא מהכלים, לא נתרגש הרבה, לא נאמר כי הכל בא כל כך פתאום עד שאנו נבוכים לראות ולשמוע מה שאנו רואים ושומעים.

אין זה אלא פרט אחד, אולי גם פרט קטן בהשתלשלות של הגאולה, ובאותה "פתאומיות" יתגלה לנו משיח צדקנו, באותה שניה כפי שהובטח לנו על ידי נביאנו, לא לפני זה ולא אחרי זה.

כי אין מושג של פתאומיות בנצח.

זאת עלינו ללמוד מן המאורעות האחרונים.

המודיע. ט"ו כסלו תשל"ח

להוספה לרשימת התפוצה
נא שילחו את המילה "הוספה"
לחכת המייל "נר לדוד" – nerledovid@gmail.com